

วรรณคดีและผลงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เพื่อเป็นการสร้างความเข้าใจในการศึกษาเรื่อง อิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชที่มีต่อการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 การศึกษา วรรณคดีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องที่จำเป็น ซึ่งจะครอบคลุมถึงด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ภาษา
2. ภาษาถิ่น
3. ภาษาถิ่นโคราช
4. การศึกษา เรื่องคำในภาษาถิ่นโคราชที่ใช้แตกต่างจากภาษากลาง
5. การสอนเขียนสะกดคำ
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาษา

ความหมายของภาษา บันสือ พจนานุกรม (2522 : 5) ได้ให้ความหมายของคำว่า "ภาษา" อย่างย่อให้เข้าใจสั้น ๆ ว่า ภาษาคือ เครื่องมือที่ใช้สื่อความหมายที่สำคัญที่สุดของมนุษย์ ความหมายของภาษาตามที่พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2493 ได้ให้ไว้ว่า ภาษา คือ เสียงหรือกิริยาอาการซึ่งทำความเข้าใจซึ่งกันและกันได้ หรือคำพูด ถ้อยคำที่ใช้พูดจากัน ภาษาไทยของเรามีความสำคัญต่อชีวิตอย่างน้อย 2 ประการคือ เป็นเครื่องมือในการสื่อสารและเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน จดหมายเหตุสมิทสัน (2513 : 10) ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องภาษาว่า ภาษาเป็นลักษณะพิเศษที่แยกคนออกจากสัตว์ คนเท่านั้นที่มีภาษาพูด และสัตว์ไม่มี ส่วน Edward Sapir (1962 : 5) ซึ่งเป็นนักภาษาศาสตร์ชาวอเมริกันกล่าวว่า ภาษา เป็นวิธีการของมนุษย์ ในการที่จะแสดงให้ผู้อื่นได้รู้ถึงความคิด ความรู้สึก และความต้องการของตน ด้วยการใช้นิยลักษณ์ที่ตกลงกันใช้ในกลุ่มชนนั้น และสัญลักษณ์นั้นจะต้องใช้ช่วยระในการออกเสียงสร้างขึ้นมา และมีผู้รับรู้เข้าใจตรงกัน ทั้งมนุษย์และสัตว์ ถ้ามุ่งหมายใช้นิยลักษณ์ดังกล่าว เพื่อการติดต่อสื่อสาร

กันแล้วก็ได้คิดว่า เป็นภาษาด้วยกันทั้งนั้น

เราจะเห็นได้ว่าคำว่า "ภาษา" มีความหมายครอบคลุมหลายสิ่งหลายอย่างที่มนุษย์สามารถประดิษฐ์คิดค้นขึ้นมาใช้นั้นมีอยู่มากมาย จากการศึกษาค้นคว้า และรวบรวมจากเอกสารต่าง ๆ พอสรุปได้ว่า

1. ภาษา ตามหลักนิรุกติศาสตร์ (พระยาอนุমানราชปณ 2517 : 31) หมายถึง เสียงที่เปล่งออกมาโดยมีเจตจำนงไม่ใช้หลุดออกมาจากปาก แต่มีความหมายทำให้ผู้ฟัง เข้าใจ

2. ภาษาตามความเข้าใจทั่วไป ๆ ไปถือว่า เครื่องมือทุกชนิดที่ใช้สื่อความคิดความต้องการของผู้ใช้ ซึ่งอาจมีหลายลักษณะคือ

ภาษาใบ้ เป็นการแสดงออกด้วยการใช้ท่าทาง แล้วเกิดความเข้าใจและรู้กันเองทั่วไป เช่น กิน ทำท่าหยิบของใส่ปากเคี้ยว

ภาษาตา คือ สิ่งที่สามารถแสดงออกให้เห็นได้ แล้วเกิดความเข้าใจกันระหว่างผู้สื่อ และผู้รับ เช่น สัญญาณธง สัญญาณไฟ เป็นต้น

ภาษาหู คือ การทำเสียงโดยไม่ได้ใช้คำพูดแต่ใช้เสียงสิ่งของกระทบ หรือทำให้เกิดเสียงแล้วเข้าใจกันระหว่างผู้เคาะและผู้ฟัง เช่น เสียงกลอง เสียงเกราะ เป็นต้น

สัญลักษณ์ คือ สิ่งที่ขีดเขียนอันเป็นเครื่องหมายที่กำหนดขึ้นใช้ในกลุ่มชนและเกิดความเข้าใจกันแต่ในเฉพาะกลุ่มของตัวเอง ได้แก่ ตัวอักษรในภาษาต่าง ๆ เช่น ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ

3. ภาษาที่ใช้กันเฉพาะถิ่น หมายถึง ภาษาพูดที่ใช้กันในภูมิภาคและท้องถิ่นไม่ใช่ภาษาที่ใช้กันทั่วประเทศ เช่น ภาษาเหนือ ภาษาใต้ ภาษาอีสาน ภาษาลาว

4. ภาษาสากล หมายถึง วัตถุ ภาพจำลอง และภาพที่เห็นแล้วเกิดความเข้าใจตรงกันโดยทั่วไป เช่น ป้ายห้ามจอดรถ ทางม้าลาย สัญญาณไฟจราจร เป็นต้น

สรุปได้ว่า ภาษาถูกนำมาใช้เพื่อทำหน้าที่แทนสิ่งที่เป็นรูปธรรม ได้แก่ คน สัตว์ สิ่งของ และสิ่งที่เป็นนามธรรม ได้แก่ ความรู้สึก สภาพต่าง ๆ และอื่น ๆ

ภาษาเป็นสิ่งที่แต่ละเผ่าชนกำหนดกันขึ้นใช้เพื่อสื่อความหมายกันแต่แต่ละเผ่าชน ต่างเข้าใจต่างเผ่าย่อมไม่เข้าใจกัน และเข้าใจได้ก็ต้องเรียนรู้ เพื่อใช้สื่อความหมาย ติดต่อกัน แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมซึ่งกันและกัน เราจึงกล่าวว่าภาษาเป็นสิ่งที่กำหนดนิยม (บันทึก พฤษะวัน

2522 : 7) เมื่อเป็นดังนี้ ทุกชาติ ทุกภาษาซึ่งถ่ายถอดการเรียนรู้ที่จะใช้ภาษาไปยังเยาวชน เพื่อจะได้สืบทอดหรือรับมรดกทางวัฒนธรรมของชาติให้ยั่งยืนสืบไปส่วนหนึ่ง และสามารถเข้าใจ ภาษาเพื่อการดำรงชีพแห่งตนอีกส่วนหนึ่งด้วย

ภาษาถิ่น

ความหมายของภาษาถิ่น วิจิตรตัน ภาณุพงศ์ (มปป. : 1) กล่าวว่าคำว่า "ภาษาถิ่น" ตรงกับภาษาอังกฤษว่า "dialect" เป็นภาษาย่อยของภาษา (language) และเรามักจะหมายถึงภาษาที่พูดอยู่ตามท้องถิ่นต่าง ๆ ที่ผู้พูดภาษานั้น ๆ อาศัยอยู่

ช่อนกลิ่น พิเศษสลักกล (มปป. : 4) แบ่งภาษาถิ่นของไทยออกเป็น 3 ภาษาใหญ่ ๆ คือ

1. ภาษาเหนือ พูดในภาคเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัดแพร่ น่าน ลำปาง ลำพูน เชียงใหม่ เชียงราย และแม่ฮ่องสอน
2. ภาษาอีสาน พูดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ได้แก่ จังหวัด นครราชสีมา สุรินทร์ ชัยภูมิ ศรีสะเกษ อุบลราชธานี ร้อยเอ็ด มหาสารคาม กาฬสินธุ์ ขอนแก่น นครพนม สกลนคร และเลย
3. ภาษาใต้ หรือ ภาษาบักษ์ใต้ พูดในภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่บางส่วนของ จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ ชุมพร ระนอง สุราษฎร์ธานี พังงา กระบี่ นครศรีธรรมราช ตรัง พัทลุง สงขลา ยะลา สตูล ภูเก็ต ปัตตานี และนราธิวาส

ภาษาถิ่นต่าง ๆ เหล่านี้ ที่อยู่ในภาคเดียวกัน มีเสียงพยัญชนะ เสียงสระและเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันบ้าง เล็กน้อยและฟังเข้าใจกันได้ดี

นอกจากนั้น วิไลวรรณ ขนิษฐานันท์ (2521 . 25-26) กล่าวถึงภาษาถิ่นว่านอกจากคนต่างเพศ ต่างวัย ต่างชนชั้น จะใช้ภาษาต่างกันแล้ว คนที่อยู่ต่างถิ่นกันก็ใช้ภาษาต่างกันด้วย ถ้าเราเดินทางจากเหนือสุดไปใต้สุดของประเทศไทย และสังเกตการใช้ภาษาของผู้พูดที่อยู่ตามทางไปเรื่อย ๆ เราจะได้ยินภาษาไทยชนิดต่าง ๆ ที่เข้าใจได้บ้าง ไม่เข้าใจบ้างไปตลอดทาง ถิ่นที่อยู่ใกล้กัน ภาษาที่มีความคล้ายคลึงกันมาก ไกลออกไปหน่อยก็ต่างกันมากขึ้น การที่ประชาชนตามถิ่นต่าง ๆ ใช้ภาษาต่างกันนี้เป็นปรากฏการณ์ตามธรรมชาติที่มีอยู่ทั่วไป

ความแตกต่างกันของภาษาถิ่น มีได้ทั้ง เรื่อง เสียง คำ การใช้คำ และการเรียงคำ นักภาษาศาสตร์สนใจศึกษาภาษาถิ่นมาเป็นเวลานานแล้ว สิ่งที่นักภาษาศาสตร์สนใจ ค้นคว้า เกี่ยวกับภาษาถิ่น เช่น ในเรื่องคำ การรวบรวมคำที่มีความหมายเดียวกันแต่ออกเสียงต่างกัน ความแตกต่างของเสียง การเรียงคำ ส่วนใหญ่มุ่งค้นคว้าหากฎเกณฑ์ที่ทำให้ภาษาถิ่นต่างกัน สักเหตุหนึ่งที่นักภาษาศาสตร์ส่วนใหญ่คิดว่าทำให้ภาษาถิ่นต่าง ๆ มีความแตกต่างกันคือ ประชาชนที่อยู่ในท้องถิ่นย้ายมาจากที่ต่างกัน

การแบ่งภาษาถิ่น

การแบ่งภาษาถิ่นมักจะแบ่งตามภูมิศาสตร์หรือท้องที่ที่ผู้อยู่อาศัยอยู่ ในแต่ละภาษาจะประกอบด้วยภาษาถิ่นต่าง ๆ เป็นจำนวนมากมายแล้วแต่ที่เราจะแบ่งภาษาถิ่นให้ละเอียดปลีกย่อยลงไปมากน้อยแค่ไหน เช่น ภาษาถิ่นของไทยที่พูดกันอยู่ตั้งกล่าวอ้างต้น ในแต่ละภาคก็จะมีลักษณะแตกต่างกัน ในแต่ละภาคก็อาจจะแบ่งย่อยลงไปได้อีกเป็นภาษาถิ่นของแต่ละจังหวัด แต่ละอำเภอ แต่ละตำบล และแต่ละหมู่บ้าน เพราะภาษาถิ่นของแต่ละจังหวัดในภาคเดียวกันก็จะมีลักษณะไม่เหมือนกัน เช่นเดียวกันกับของแต่ละอำเภอในจังหวัดเดียวกันและแต่ละตำบลในอำเภอเดียวกัน หรือแต่ละหมู่บ้านในตำบลเดียวกัน ก็มีลักษณะไม่เหมือนกัน ฉะนั้นภาษาถิ่นเมื่อแบ่งย่อยที่สุดแล้วก็จะกลายเป็นภาษาถิ่นของแต่ละคน ยิ่งแบ่งภาษาถิ่นย่อยลงไปมากเท่าใดก็ยิ่งจะเห็นความแตกต่างของภาษาถิ่นย่อย ๆ เหล่านั้นน้อยลงไป

เกณฑ์ในการพิจารณาว่าเป็นภาษาถิ่นของภาษาเดียวกันหรือเป็นคนละภาษามีอยู่ 3 ข้อคือ

1. เกณฑ์ด้านภาษา คือ การพูดกันรู้เรื่องเมื่อให้คน 2 คนซึ่งต่างก็พูดภาษาของตนมาคุยกัน และถ้าสามารถพูดคุยกันรู้เรื่อง ในแง่ภาษาถือว่า 2 ภาษานี้เป็นภาษาถิ่นของภาษาเดียวกัน แต่ถ้าใช้พูดกันไม่รู้เรื่องก็ต้องถือว่าเป็นคนละภาษา เช่น คนไทยกับคนลาวสามารถพูดคุยกันรู้เรื่อง เมื่อพิจารณาในด้านภาษาแล้วถือว่าภาษาไทยกับภาษาลาวเป็นภาษาถิ่นของภาษาเดียวกันได้ ส่วนคนอังกฤษกับคนอเมริกันก็สามารถพูดคุยกันรู้เรื่อง ภาษาอังกฤษกับภาษาอเมริกันก็นับเป็นภาษาถิ่นของภาษาเดียวกันได้

2. เกณฑ์ด้านระบบการเขียนและค่านววรรณคดี คือ การมีระบบการเขียนและ

วรรณคดีร่วมกัน ในบางกรณีเราไม่อาจจะใช้เกณฑ์ข้อ 1 มาพิจารณาได้ เช่น กรณีภาษาจีน ซึ่งคนที่อยู่คนละภาคพูดกันไม่รู้เรื่อง เราจึงต้องคำนึงถึงระบบการเขียน ซึ่งคนเหล่านั้นใช้ร่วมกัน และคำนึงถึงวรรณคดีซึ่งเขาร่วมกันด้วย เพื่อพิจารณาว่าภาษาเหล่านั้นเป็นภาษาเดียวกัน

3. เกณฑ์ด้านการปกครอง คือ ในบางกรณีถึงแม้ว่าเข้าเกณฑ์ข้อแรก คือ พูดกันรู้เรื่อง เช่น ภาษาอังกฤษกับภาษาอเมริกัน หรือภาษาไทยในเมืองไทยกับภาษาลาว ก็อาจจะถือว่าเป็นคนละภาษาก็ได้ เพราะว่าอยู่ภายใต้การปกครองของคนละประเทศกัน

สาเหตุที่ทำให้เกิดภาษาถิ่นต่าง ๆ

คำว่า ภาษาถิ่นต่าง ๆ นี้ หมายถึง ภาษาถิ่นต่าง ๆ ของภาษาเดียวกัน สาเหตุที่สำคัญที่ทำให้เกิดภาษาถิ่นต่าง ๆ ขึ้นมานั้น มีอยู่ 3 ประการคือ

1. ภาษาที่มีวิวัฒนาการและมีความเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ความเปลี่ยนแปลงนี้จะดำเนินไปอย่างช้า ๆ โดยเราไม่รู้สึกรู้สึ

2. การขาดการติดต่อกันระหว่างผู้พูดภาษานั้น ๆ ทำให้ไม่ทราบความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น

3. การเปลี่ยนแปลงของภาษา โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการออกเสียงแต่ละเสียงเป็นไปอย่างสม่ำเสมอและอย่างมีระเบียบ ทำให้คนที่พูดภาษาถิ่นคนละถิ่นพูดจากันไม่รู้เรื่องได้

วริสินันท์ ภาณุพงศ์ (4, 2514 : 115) กล่าวไว้ว่า ความแตกต่างระหว่างภาษาถิ่นเป็นหลักฐานที่แสดงว่า ภาษาเป็นสิ่งที่ไม่คงที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ทั้ง ๆ ที่ตอนแรกคนที่พูดภาษาเดียวกันอยู่รวมกันเป็นกลุ่มในถิ่นหนึ่ง และยังใช้ภาษาเหมือน ๆ กันอยู่ เพราะสามารถติดต่อกันอย่างใกล้ชิด เมื่อสังคมนั้นมีคนมากขึ้น ก็ต้องแยกย้ายกันออกไปทำมาหากิน กลุ่มที่ยังติดต่อกันได้ก็จะใช้ภาษาที่คล้ายคลึงกันมากกว่ากลุ่มที่ไม่ค่อยได้ติดต่อกัน การเปลี่ยนแปลงของภาษาก็เป็นไปคนละทาง ทำให้ภาษาที่มีความแตกต่างกันมากขึ้น และทุกภาษาจะต้องได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่นอื่นเสมอ และในภาษาถิ่นก็มีทั้งการกลายเสียงที่สม่ำเสมอและไม่สม่ำเสมอ การศึกษาภูมิศาสตร์ภาษาถิ่นก็เท่ากับช่วยยืนยันความคิดที่ได้จากการ

ศึกษาโดยอาศัยวิธีเปรียบเทียบว่า การเปลี่ยนแปลงของภาษานั้นในแต่ละถิ่นก็จะเปลี่ยนกันไปคนละแนว

ภาษาถิ่นโคราช

จากคำนิยามของคำว่า "ภาษาถิ่น" เราพอจะให้ความหมายของ "ภาษาถิ่นโคราช" ได้ว่า หมายถึงภาษาที่พูดอยู่ตามท้องถิ่นต่าง ๆ ของโคราชหรือจังหวัดนครราชสีมานั่นเอง และจากรายงานการศึกษาภูมิศาสตร์ภาษาถิ่น Vichin panupong (1982 : 1-5) ซึ่งได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลเรื่องภูมิศาสตร์คำศัพท์ในจังหวัดนครราชสีมา (Word Geography in Nakhon Ratchasima) ว่า ภาษาถิ่นในจังหวัดนครราชสีมาแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ ภาษาถิ่นไทยโคราชและภาษาถิ่นไทยอีสาน (โปรดพิจารณาแผนที่ ภูมิศาสตร์คำศัพท์ ของจังหวัดนครราชสีมาประกอบในภาคผนวก) และจากรายงานฉบับนี้ปรากฏว่า ประชาชน 3 ใน 4 ของจังหวัดนครราชสีมา พูดภาษาถิ่นไทยโคราช ใน 17 เขต (16 อำเภอ) ยกเว้นบริเวณทางทิศเหนือ ตะวันออก และตะวันตกเฉียงใต้บางส่วนที่ประชาชนพูดภาษาถิ่นไทยอีสาน ในพื้นที่ 8 เขต ใน 8 อำเภอของจังหวัดนครราชสีมา แสดงว่าประชาชนของจังหวัดนี้พูดภาษาถิ่นไทยโคราชกันเป็นส่วนใหญ่

ถาวร ลุ่มงกข (2522 : 85-86) ได้สรุปจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาถิ่นโคราชกับภาษาอีสานและภาษากลางว่า ภาษาโคราชคือภาษาที่ผสมผลานระหว่างภาษาถิ่นอีสาน ภาษาเขมร และภาษากลาง แต่เพราะเหตุใดจึงมีสำเนียงต่างจากภาษาอีสาน และภาษากลาง นั้นยังสรุปแน่นอนไม่ได้ แต่ภาษาถิ่นโคราช ควรจะเรียกชื่อว่า ภาษาสำเนียงโคราชเท่านั้น เพราะสำเนียงที่แตกต่างอย่างเด่นชัดจากภาษาถิ่นอีสานและภาษากลาง

ลักษณะของภาษาถิ่นโคราช

ภาษาโคราช นับได้ว่าเป็นภาษาถิ่นอีสานที่แตกต่างจากภาษาถิ่นอีสานทั่วไป คือ ภาษาถิ่นอีสานส่วนใหญ่จะคล้ายกับภาษาลาว แต่ภาษาโคราชจะผสมผลานมีลักษณะกึ่งภาษากลางและภาษาอีสาน ลักษณะที่เห็นชัดคือ ไม่มีโครงสร้างของภาษากลางปะปน (ถาวร ลุ่มงกข 2522 : 44) เช่นในการทักทายกัน "ไปไล่" ก็พูดว่า "ไปไหน" "บ่เป็นหย่างดอก" ก็พูดว่า "ไม่เป็นไร" เหมือนภาคกลาง แต่ภาษาโคราชจะมีคำว่า "นี่" "เป็ง" "เต๋" และ "ตา"

ปะปนในการพูดเล่นๆ เช่น "ไม่ไปหรือ" คนโคราชจะพูดว่า "ไม่ไปนี่" "ขอไปด้วย" จะพูดว่า "ขอไปตา" หรือ "ขอไปเบ็งวะ" และ "ไม่ทราบหรือ" ก็พูดว่า "ไม่รู้จักแต่" เป็นต้น

นอกจากนั้น ภาษาโคราช คำ กว, คว และขว กล้าไม่มีใช้ เช่น คำว่า ไกว เป็น กวย, กวางขวาง เป็น ก้วงขวาง, ้วควาย เป็น ้วควย และคำว่า "แมลง" ไม่มีใช้ ใช้คำว่า "แมง" คำเดียว ทั้งสัตว์ปีก สัตว์บกและสัตว์น้ำ เช่น แมงผีเสื้อ แมงดา แมงแคง เป็นต้น บางหมู่บ้านออกเสียง เอือ เป็น เอีย เช่น เกสือ เป็น เกีย เสียงวรรณยุกต์ที่เข้ากับอักษร ต่ำ ภาษาโคราชจะออกเสียงเป็นวรรณยุกต์โท เช่น ฟ้ำ เป็น ฟ่ำ, น้ำ เป็น น่ำ, ย่าง เป็น ย่าง และ ม้า เป็น ม่า เป็นต้น

ชลิตา รินทร์พรหม (2520 : 202-203) ได้สรุปการวิจัย ผลของการวิเคราะห์ เรื่อง "ระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่นโคราช" ว่า หน่วยเสียงในภาษาโคราชมี่ 3 ชนิด คือ หน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์

1. หน่วยเสียงพยัญชนะ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยว และหน่วยเสียงพยัญชนะประสม

1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวมี 20 หน่วย คือ p/, /ph/, /b/, /t/, /th/, /d/, /k/, /kh/, /ʔ/, /c/, /ch/, /f/, /s/, /h/, /m/, /n/, /ŋ/, /l/, /w/ และ /j/ หน่วยเสียงทั้งหมดดังกล่าวสามารถปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะต้นได้ทุกหน่วย และปรากฏในตำแหน่งพยัญชนะท้ายได้เพียง 9 หน่วยคือ /p/, /t/, /k/, /ʔ/, /m/, /n/, /ŋ/, /w/ และ /j/

1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะประสมมี 6 หน่วยคือ /pl/, /phl/, /kl/, /khl/, /kw/ และ /khw/

2. หน่วยเสียงสระ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

2.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยวมี 18 หน่วย แบ่งออกเป็น 3 พวกคือ

2.1.1 หน่วยเสียงสระหน้า มี 6 หน่วยคือ /i/, /i:/, /e/, /e:/, /ɛ/ และ /ɛ:/

2.1.2 หน่วยเสียงสระกลางมี 6 หน่วยคือ /u/, /u:/, /ə/, /ə:/, /a/ และ /a:/

2.1:3 หน่วยเสียงสระหลังมี 6 หน่วยคือ /u/, /u:/, /o/, /o:/, /ɔ/ และ /ɔ:/

2.2 หน่วยเสียงสระประสมมี 3 หน่วยคือ หน่วยเสียง /iə/ ซึ่งมี 2 เสียงคือ [iə] และ [i:ə], หน่วยเสียง /uə/ ซึ่งมี 2 เสียงคือ [uə] และ [u:ə] และ หน่วยเสียง /uɔ/ ซึ่งมี 2 เสียงคือ [uɔ] และ [u:ɔ]

3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ มี 4 หน่วยคือ หน่วยเสียง ต่ำ-ขึ้น หน่วยเสียง ต่ำ-ตก หน่วยเสียง กลาง-ระดับ ซึ่งมี 2 เสียงคือ เสียงกลาง-ระดับ และเสียงกลาง-ขึ้น และ หน่วยเสียง สูง-ตก ซึ่งมี 2 เสียงคือ เสียงสูง-ตก และเสียงสูง-ระดับ

คำในภาษาโคราชที่ใช้แตกต่างจากภาษาไทยกลาง

ชลิตา รินทร์พรหม (2520 : 176) ได้ศึกษาคำในภาษาโคราชที่ใช้แตกต่างจากภาษาไทยกลางว่า จำนวนคำพยางค์เดี่ยวที่ใช้ในภาษาโคราชจากที่รวบรวมได้มีอยู่ประมาณ 3,320 คำ คำส่วนมากใช้เหมือนกับคำในภาษาไทยกลาง แต่มีบางคำที่ใช้แตกต่างกับภาษาไทยกลาง ซึ่งมีจำนวนไม่มากนัก และได้แบ่งแยกออกเป็น 5 ประเภทคือ

1. คำเดียวกันแต่ในภาษาโคราชใช้ในความหมายกว้างกว่า
2. คำเดียวกันใช้ในความหมายต่างกัน
3. คำที่ใช้เป็นคำซ้อนในภาษาไทยกลาง ภาษาโคราชใช้ได้ยว ๆ ได้
4. เมื่อนำคำซ้อนมาแยกออก ปรากฏว่า ภาษาไทยกลางจะใช้เป็นคำเดี่ยวคำหนึ่ง ส่วนโคราชจะใช้อีกคำหนึ่ง คำเดี่ยวทั้งสองคำมีความหมายเหมือนกัน
5. คำที่มิใช่เฉพาะในภาษาโคราชเท่านั้น

ตารางที่ 1 ตัวอย่างคำประเภทที่ 1

คำเดียวกัน ภาษาโคราชใช้ทั้งความหมายที่เหมือนภาษาไทยกลาง และในความหมายที่ต่างออกไปอีกด้วย

ภาษาไทยกลาง	ภาษาโคราช
<p>เป้ง เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า โต, ูกสง, เสียงดีด้วยไม้แรง ๆ</p>	<p>เป้ง ใช้ในความหมายเหมือนกันกับภาษาไทยกลาง และใช้ต่างกับกับภาษาไทยกลาง คือ หมายถึง แม่มดแดง เช่น <u>แม่เป้ง</u> กัดไม้เสียบ</p>
<p>พาน เป็นคำนาม แปลว่า ภาชนะ เป็นคำกริยา แปลว่า พบปะ, ปะทะ, ะไป</p>	<p>พาน ใช้ในความหมายเหมือนกันกับภาษาไทยกลาง และใช้ต่างกับกับภาษาไทยกลาง คือ หมายถึง ขวาง, กั้น เช่น <u>เอาไม้มาพานไว้</u> อย่าให้ใครเข้าไป</p>
<p>ตำ เป็นคำกริยา แปลว่า โขลก, ทิ่ม, แหวง</p>	<p>ตำ ใช้ในความหมายเหมือนกันกับภาษาไทยกลาง และใช้ต่างกับกับภาษาไทยกลาง คือ หมายถึง ช่น เช่น <u>รถตำกัน</u></p>
<p>เขิน เป็นคำนาม แปลว่า เครื่องล่าน ที่ลงรัก ฉาบชาต เป็นคำวิเศษณ์ แปลว่า ลุ่ง, ตอน, เป็นเงิน, เคอะเก้อ</p>	<p>เขิน ใช้ในความหมายที่เหมือนกันกับภาษาไทยกลาง และใช้ต่างกับกับภาษาไทยกลาง คือ หมายถึง ลั้น ใช้กับเสื้อผ้า เช่น <u>นุ่งกระโปรงเขิน ๆ</u> ไม่เรียบร้อย</p>
<p>หั่ว เป็นลักษณะนามของพืชบางชนิด เช่น หอม, กระเทียม และอื่น ๆ</p>	<p>หั่ว ใช้ในความหมายที่เหมือนกันกับภาษาไทยกลาง และใช้ต่างกับกับภาษาไทยกลาง คือ หมายถึง ลักษณะนามของลุ่มต, หนังสือ เช่น <u>สันชื่อลุ่มตมา 2 หั่ว</u></p>
<p>โลด แปลว่า กระโดด, โผน, โจน</p>	<p>โลด ใช้ในความหมายเหมือนภาษาไทยกลาง และใช้ต่างกับกับภาษาไทยกลาง คือ หมายถึง เลย เช่น <u>อยากได้ก็เอาไปโลด</u></p>
<p>วน แปลว่า เวียนอยู่รอบ ๆ , หมุนอยู่รอบ ๆ</p>	<p>วน ใช้ในความหมายเหมือนกันกับภาษาไทยกลาง และใช้ต่างกับกับภาษาไทยกลาง คือ หมายถึง กวนใจ เช่น <u>แม่ปวดหัวอย่ามาวน</u></p>

ตารางที่ 2 ตัวอย่างคำประเภทที่ 2

คำเดียวกันใช้ในความหมายต่างกัน

ภาษาไทยกลาง	ภาษาโคราช
ดาด แปลว่า ลาด, ปู, ียง หรือค่อนข้างราบ	ดาด แปลว่า ฎุกของร้อน ๆ เช่น เตารีดร้อน ๆ <u>ดาด</u> หนึ่งพองหมด
เมี่ยน แปลว่า มิด, สับสี้, ช้อน	เมี่ยน แปลว่า เก็บ, ทำความสะอาด เช่น บ้านรกรกรัง <u>ไม่มีใครเมี่ยน</u> เลย
นัว แปลว่า ยุง, นุง	นัว แปลว่า ชุ่นชุ่น, อร่อย เช่น น้ำแกงสีด <u>ไม่นัว</u> เหมือนน้ำแกงส้ม
หลีบ แปลว่า ช่องที่เป็นขั้น ๆ เข้าไป	หลีบ แปลว่า ช่องแคบ ๆ เข้าไป, มุมมืด ๆ
หวิด แปลว่า เฆียด, ลวนเจียน	หวิด แปลว่า พัน เช่น ขโมยหนีตำรวจไม่ <u>หวิด</u> ดอก
ซ่า แปลว่า ลตน้อย, ถอย, หย่อน, เบา	ซ่า แปลว่า ระคาย, หยาบ เช่น เล่นบนกองฟางจะทำให้ <u>ซ่า</u> เนื้อ <u>ซ่า</u> ตัว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 ตัวอย่างคำประเภทที่ 3

คำที่ในภาษาไทยกลาง เลิกใช้ เป็นคำเดี่ยวแล้ว ยังคงมีใช้ในคำซ้อนเท่านั้น แต่ในภาษาโคราชใช้ได้ทั้งในคำซ้อนเหมือนภาษาไทยกลาง และใช้เดี่ยว ๆ

ภาษาไทยกลาง	คำซ้อนในภาษาโคราช	คำเดี่ยวในภาษาโคราช
พบปะ	พบปะ เขาเก็บตัวไม่ยอม <u>พบปะ</u> กับเพื่อนฝูง	ปะ <u>ปะ</u> เพื่อนเก่า เลยกลับตึก
แบ่งปัน	แบ่งปัน จง <u>แบ่งปัน</u> กันกิน	ปัน อย่า <u>ปัน</u> เหนียวมืออะไร ก็ <u>ปัน</u> กัน
ไหวติง	ไหวติง ทุกคนกลัวผีนอนนิ่ง <u>ไม่ไหวติง</u>	ติง อย่า <u>ติง</u> เดี่ยว เรือล่ม
กิดขวาง	กิดขวาง โปรดเอาสิ่ง <u>กิดขวาง</u> ออกจากทางเท้า	กิด ใครเอาไม้มาวาง <u>กิดถนน</u>
เกียจคร้าน	เกียจคร้าน นิสัย <u>เกียจคร้าน</u> นี้เลิกเสียเถอะ	คร้าน อยากกินกับข้าวอร่อย ๆ แต่ <u>คร้าน</u> ทำ
เคียดแค้น	เคียดแค้น เขาต่อยกันเพราะ <u>เคียดแค้น</u> กันมานาน	เคียด <u>เคียด</u> กันจนตามฆ่าล้างโคตร
ฟกช้ำ	ฟกช้ำ นักมวยคนนั้นถูกต่อยจนหน้าตา <u>ฟกช้ำ</u>	ฟก เขาถูกม้ก เลงต่อย เอาหน้า ตา <u>ฟกหมด</u>

ตารางที่ 4 ตัวอย่างคำประเภทที่ 4

เมื่อนำคำซ้อนมาแยกออก ปรากฏว่า ภาษาไทยกลางจะใช้เป็นคำเดี่ยวคำหนึ่ง ส่วนภาษาโคราชจะใช้อีกคำหนึ่ง คำเดี่ยวทั้งสองคำมีความหมายเหมือนกัน

คำซ้อน	คำภาษาไทยกลาง	คำภาษาโคราช
เกี่ยวข้อง	เกี่ยว	ข้อง เช่น หนาม <u>ข้อง</u> ทาง เก่งจนเกือบขาด
ฉ้อโกง	โกง	ฉ้อ เช่น ลุง <u>ฉ้อ</u> เงินของแม่ไป 3 แสน
โคลนตม	โคลน	ตม เช่น ฝนตกหน้าบ้านมี <u>ตม</u>
เสียบปวด	ปวด	เสียบ เช่น คนเป็นโรคกระเพาะมัก <u>เสียบ</u> ท้องบ่อย ๆ
ปกคลุม	คลุม	ปก เช่น เอาผ้า <u>ปก</u> หัวให้องหน้อย กันน้ำค้าง
นำพา	พา	นำ เช่น วันเสาร์พ่อจะ <u>นำ</u> เราไปเที่ยวงานช้าง

ตารางที่ 5 ตัวอย่างคำประเภทที่ 5

คำที่มีใช้เฉพาะในภาษาไทย

คำ	ความหมาย	ตัวอย่าง
ปลง	ยกเลิก	แกงลู้กแล้ว <u>ปลง</u> ลงถ้วย หมายความว่า แกงลู้กแล้ว <u>ยกเลิก</u> เสีย
โพน	เนินดิน, ลอมปลวก	ข่าวไร้อุปปลุกพริกตรง <u>โพน</u> หมายความว่า ข่าวไร้อุปปลุกพริกตรง <u>เนินดิน</u>
บุ้ม	บวบ	นมกระป๋อง <u>บุ้ม</u> อย่าซื้อเลย หมายความว่า นมกระป๋อง <u>บวบ</u> อย่าซื้อเลย
เต็ง	ทับ	นั่ง <u>เต็ง</u> หนังสือ ท่านว่าบาป หมายความว่า นั่ง <u>ทับ</u> หนังสือ ท่านว่าบาป
ต้ม	เต็ม, เติม, แถม	ซื้อหนึ่ง <u>ต้ม</u> ล่อง หมายความว่า ซื้อหนึ่ง <u>แถม</u> ล่อง
ต่ง	รองรับ, ร่องน้ำฝนจาก ช่ายคา	ฝนตกแล้ว หาโอ่งมา <u>ต่ง</u> น้ำไว้กิน หมายความว่า ฝนตกแล้ว หาโอ่งมา <u>รองน้ำ</u> ไว้กิน
โตน	กระโดด	<u>โตน</u> จากที่สูง ขาอาจจะหัก หมายความว่า กระโดดจากที่สูง ขาอาจจะหัก

การกลายเสียงในภาษาถิ่นโคราช

จากการศึกษาของ ถาวร ลุ่มงกย (2522 : 48-54) เรื่องการกลายเสียงในภาษาถิ่นโคราช เมื่อนำภาษาถิ่นโคราขมาเทียบกับภาษาไทยกลาง จะสังเกตการกลายเสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์ได้ดังนี้ คือ

1. การกลายเสียงสระ จะพบการกลายเสียงในคำเพียงไม่กี่คำ คือ

1.1 สระอะ เป็น สระอี เช่น สะบ้า เป็น สบ้า สะรอย เป็น สรอย (กลิ้ง) สวาบ เป็น สหวาบ สะตือ เป็น สตือ

1.2 สระอา เป็น สระเออ เช่น บ้าง เป็น เบ็ง

1.3 สระอู เป็น สระโอ เช่น กระพุงแก้ม เป็น กระโฝงแก้ม ปลากระทงเหว เป็น ปลากระทงเหว ตึกแก เป็น ตักแก

1.4 สระเอียบ เป็น สระเอือ เช่น เอี่ยม เป็น เอื่อม ในคำ เอี่ยมเอือน เป็น เอื่อมเอือน

1.5 สระอา เป็น สระแอ เช่น น้อยหน้า เป็น หน่วยแห่น ค้างคาว เป็น แคงคาว

1.6 สระเออ เป็น สระฮือ เช่น เต็ม เป็น ตีม

1.7 สระออ เป็น สระแอ เช่น งอน เป็น แงน

1.8 สระเอือ เป็น สระเอียบ เช่น เรือ เป็น เรียบ

1.9 สระอะ เป็น สระแอะ เช่น ้งัด เป็น แงด

1.10 สระอี เป็น สระฮือ เช่น ปลากริม เป็น ปลากรีม

1.11 สระอะ เป็น สระเอะ เช่น ขับ เป็น ขะเอียบ

1.12 สระเอะ เป็น สระฮิ เช่น เอียบ เป็น ยิบ

1.13 สระออ เป็น สระโอ เช่น กล่อง เป็น กะโหล่ง

1.14 สระโอ เป็น สระออ เช่น โขง เป็น ของ

1.15 สระเอาะ เป็น สระออ เช่น เกราะ เป็น กะลอ

2. การกลายเสียงพยัญชนะ

ภาษาถิ่นโคราชมีการกลายเสียงจากภาษาไทยกลางดังนี้

2.1 ภาษาไทยกลาง ไข่เสียงพยัญชนะ ข ภาษาถิ่นโคราชไข่ ก เช่น ขวด เป็น กะหวด ขมับ เป็น กะมับ ขมวด เป็น กะหมัด เขม่น เป็น กะเหม่น

2.2 ภาษาไทยกลางไข่ ต ภาษาถิ่นโคราชไข่ ก เช่น ตรอก เป็น กรอก ตรวล เป็นกรวล ตรงเป็น กรง ตระเตรียม เป็นกระเตรียม ตริกตรง เป็น กรีกกรอง

2.3 ภาษาไทยกลางไข่ สะ ภาษาถิ่นโคราชไข่ ตะ เช่น ทหาร เป็น ตะหาร สะพาน เป็น ตะพาน สะโพก เป็น ตะโพก สะพาย เป็น ตะพาย สะกิด เป็น ตะกิด

2.4 ภาษาไทยกลางไข่ ต ภาษาถิ่นโคราชจะนำมากลับเสียงกันเช่น ตะกร้อ เป็น กะต้อ ตะกรุด เป็น กะตุ้ด ตะกร้า เป็น กะต้า

2.5 ภาษาไทยกลางออกเสียงเต็มตามตัวอักษร ภาษาถิ่นโคราชจะกลืนเสียงให้สั้นลงเช่น คละ เป็น กะ ปลาร้า เป็น ปร้า นกกระเรียน เป็น นกเกรียน ตะวันตก เป็น ตันตก ตะวันออก เป็น ตันออก

2.6 ภาษาถิ่นโคราชจะมีการโยงเสียงในการพูด เช่น คอกกรัว เป็น คอก-กรัว ลิบเอ็ด เป็น ฮิบ-เบ็ด ชักลาด เป็น ชักลาด

2.7 ภาษาถิ่นโคราชจะตัดพยัญชนะตัวตามกึ่ง เช่น เหงื่อ เป็น เหือ เหี่ยว เป็น เหี้ยว

2.8 เสียงพยัญชนะควบ ภาษาถิ่นโคราชไม่นิยมออกเสียงควบ ล และ ว แต่ นำที่ควบ ร จะออกเสียงชัดเจน เช่น โกรกกราก กร้า กระตก (กระตุก) กรุ่ม (ครุ่ม ในใจ) อักษรควบ คร ในคำว่า ใคร คนโคราชรุ่นเก่าจะออกเสียง ไค อักษรควบ คล คนโคราชจะออกเสียงชัดเจนในคำว่า เห็ดโคกโคล

2.9 คำที่ควบ ว ภาษาถิ่นโคราชจะออกเสียงไม่ควบ เช่น กว่า เป็น กัว ขวาน เป็น ขวน ัวควาย เป็น ัวควย ขวนขวย เป็น ขวนขวย เกเรียน เป็น เกียน กวาด เป็น กวาด ควัน เป็น ควน ไกวเปล เป็น กวยเปล

2.10 ภาษาไทยกลางไข่สระเสียงสั้นในพยางค์ต้น ภาษาถิ่นโคราชจะกลายเสียงเป็นเสียงสั้น แล้วไว้ตัวสะกด เช่น มะเฟือง เป็น มักเฟียง หรือ บิกเฟียง มะม่วง เป็น มักม่วง มะขาม เป็น มักขาม

2.11 ภาษาถิ่นโคราชนิยมแปลงเสียงพยัญชนะให้เพี้ยนไปจากภาษาไทยกลาง เช่น ยินอ่อน เป็น ยินอ่อน ฐ เป็น ฐ อีแยะ เป็น อีแยะ วั เป็น วั เขียนหมาก เป็น เขียนหมาก ลมูก เป็น ตะหมูก กุญแจ เป็น ประแจ ประตุ เป็น ผักกะตุ หายใจ เป็น หันใจ

3. การกลายเสียงวรรณยุกต์

3.1 คำบางคำภาษาไทยกลางเป็นเสียงเอก แต่ภาษาถิ่นโคราชเป็นเสียงโท เช่น ต่อแตน เป็น ต่อแตน หนอนบ่อนไล่ เป็น หนอนบ่อนไล่

3.2 คำตายเสียงสั้นมีตัวสะกดในภาษาไทยกลางออกเสียงเอก ภาษาถิ่นโคราช จะออกเสียงตรี เช่น เด็ก เป็น เด็ก จด เป็น จิต ปด เป็น ปิต เจาะ เป็น เจาะ

3.3 คำตายในภาษาไทยกลางออกเสียงตรี ภาษาถิ่นโคราชจะออกเสียงโท เช่น มด เป็น มัด ชด เป็น ชัด แพะ เป็น แพะ งด เป็น งัด

3.4 คำตายภาษาไทยกลางใช้เสียงโท ภาษาถิ่นโคราชใช้เสียงเอก เช่น เสื่อ เป็น เสื่อ ใ้ เป็น ใ้ ชั้น เป็น ลั้น เล้น เป็น เล้น

3.5 ภาษาไทยกลางใช้เสียงสามัญ ภาษาถิ่นโคราชใช้เสียงจัตวา โดยเฉพาะ ในท้องถิ่นอำเภอพิมายและจักราช เช่น ต่ำ เป็น ต่ำ เกวียน เป็น เกียน ตัว เป็น ตัว

การล่อนเขียนสะกดคำ

การเขียนสะกดคำ คือการช่วยให้นักเรียนรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรภายในคำหนึ่ง ๆ เพื่อจะได้ออกเสียงได้ชัดเจนและเขียนคำนั้นได้ถูกต้อง

ความมุ่งหมายในการล่อนเขียนที่สำคัญประการหนึ่งคือ การส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนสะกดตัวให้ถูกต้อง รู้จักเขียนภาษาเขียนที่ดี ถูกต้องตามอักขระวิธี และ ความนิยมตามกาลสมัย

การเขียนของเด็ก เริ่มตั้งแต่การเตรียมความพร้อมเพื่อเขียน การเตรียมความพร้อมนั้นมีความมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนสามารถไข้กล้ำมมือ มือ ตา และอื่น ๆ ให้สอดคล้องกัน และคล่องแคล่วในการเขียนตัวอักษร เครื่องหมาย และตัวเลข ต่อมานักเรียนพอจะเขียนพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ได้บ้างแล้ว ครูควรเริ่มให้นักเรียนเขียนเป็นคำ ๆ ก่อน โดย

เขียนคำง่าย ๆ โดยให้นักเรียนหัดเขียนเอง ดูภาพแล้วเขียนคำลงในภาพ ผูกเขียนตามคำบอกและเขียนโดยใช้กิจกรรมหลาย ๆ แบบ เช่น การใช้เกมต่าง ๆ การสอนเขียนตามคำบอกนั้น นอกจากจะฝึกทักษะการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องแล้ว ยังช่วยฝึกทักษะทางภาษาอีกหลายอย่าง เช่น การเข้าใจความหมายของคำ การจับใจความทั้งประโยค และเสริมทักษะการฟังและการอ่าน (กรมวิชาการ 2522 : 16) .

จุดมุ่งหมายของการเขียนสะกดตัว ที่ละออง จันทรเจริญ (2522 : 208) ได้รวบรวมไว้คือ

1. ให้เขียนคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในการใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้เด็กเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้

2. สามารถสะกดคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง

3. ส่งเสริมให้เด็กรู้จักใช้คำต่าง ๆ ให้กว้างขวางขึ้น

4. ช่วย让孩子ค้นคว้าและคิดหาคำใหม่ ๆ ตามที่เด็กต้องการ

การเขียนสะกดตัวให้ถูกต้อง เป็นสิ่งจำเป็นในการเขียน เด็กจำเป็นต้อง เรียนรู้คำที่เป็นพื้นฐานในการเรียนเป็นเบื้องต้นเสียก่อน และจำเป็นต้องฝึกให้เขียนอย่างถูกต้องเสียตั้งแต่เริ่มเรียน

ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การคัดและการเขียนเกือบแยกจากกันไม่ได้ ครูมักฝึกไปพร้อม ๆ กัน คือฝึกให้นักเรียนเขียนทั้งให้ถูกต้องและให้สวยงาม ในระยะเริ่มแรกของการเขียน คำศัพท์นำมาให้เขียนอาจเป็นคำที่นักเรียนอ่านได้แล้ว และถ้าสามารถให้นักเรียนเขียนภาพประกอบขณะเขียนในสมุดของนักเรียนด้วย จะช่วยให้การคัด เขียนคำนั้นมีความหมายขึ้น เกิดความคุ้นตาระหว่างภาพและคำ การที่ครูให้นักเรียนคัดคำเป็นการบ้าน โดยไม่มีภาพประกอบ ปรากฏว่าเด็กคัดคำมาส่งครู ครูถามว่าให้คัดคำอะไรมา เด็กบางคนก็ตอบไม่ได้ แสดงว่าเด็กเขียนได้แต่อ่านไม่ออก และเป็นข้อคิดในการสอนเขียน ไม่ว่าจะจะเป็นเด็กเล็กหรือเด็กโตก็ตาม ควรให้เด็กเข้าใจความหมายของสิ่งที่เขียนให้ถูกต้องด้วย

✓ สำหรับเด็กโตตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ไปแล้ว จนถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีคำยากที่แตกต่างไปจากเด็กเล็ก ควรยกคำอธิบายหรือนำให้นักเรียนสังเกตเสียก่อนว่าคำนั้น ๆ มีหลักในการเขียนอย่างไร และควรฝึกให้นักเรียนฟังให้เข้าใจความหมายของคำเสียก่อนแล้วจึง

เขียน การมีพจนานุกรมให้ประจำห้องเรียนเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อสะดวกในการที่จะค้นหาคำยาก และควรฝึกให้เด็กรู้สึกใช้พจนานุกรมอย่างถูกต้องรวดเร็วคือ ให้รู้สึกการลำดับพยัญชนะ และสระว่าอะไรมาก่อนอะไรมาหลัง ข้อความที่จะนำมาให้เด็กเขียน อาจให้เด็กดูเสียก่อน เพื่อจะได้เขียนผิดน้อยที่สุด เมื่อนักเรียนเขียนได้มากขึ้น จึงนำคำหรือข้อความที่ไม่เคยเห็นมาให้เขียน ถ้าเป็นข้อความยาว ๆ และครูต้องการสงวนเวลา ก็อาจเพียงแต่อ่านประโยคสั้น ๆ แล้วให้นักเรียนเขียนเฉพาะคำยากก็ได้ การที่อ่านประโยคหรือข้อความให้ฟังด้วยนั้น จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำ และสะดวกให้ถูกต้องกว่าที่จะอ่านเป็นคำ ๆ

ประเทิน มหาจันทร์ (2519 : 59-65) ได้กล่าวถึงหลักแห่งการสะกดคำและขั้นทั้ง 5 ของการสะกดคำไว้ว่า

1. การสะกดคำเป็นงานยาก เพราะคำที่ออกเสียงเหมือนกัน แต่สะกดผิดกันนั้นมีมาก
2. ปัจจัยสำคัญในการสะกดคำ ได้แก่ การเห็นความแตกต่างของภาพ ซึ่งจะช่วยให้เห็นความแตกต่าง และความคล้ายคลึงกันของคำ
3. ความมุ่งหมายของการสะกดคำ ก็เพื่อให้ผู้อ่านสร้างภาพเข้าใจความหมายของคำที่ใช้ถูกต้อง
4. การสอนสะกดคำในชั้นประถมนั้น ควรเลือกคำที่ใช้บ่อย ๆ ในชีวิตประจำวันมากกว่าที่จะให้เด็กนักเรียนสะกดคำยาก ๆ
5. การสอนสะกดคำ ควรเน้นทั้งในระยะแรก ๆ ตลอดถึงระยะที่เด็กอ่านได้คล่องแล้ว

ขั้นทั้ง 5 ของการสะกดคำ

1. ความหมายและการออกเสียง ครูต้องให้เด็กเข้าใจความหมายของคำ มองดูคำพร้อมกับออกเสียงคำ ๆ นั้น และสามารถที่จะพูดออกมาให้เป็นประโยค โดยใช้คำนั้นให้ถูกต้องด้วย
2. การมองเห็นรูปคำ ในขั้นนี้ครูต้องให้เด็กเห็นรูปคำที่สะกดและเห็นส่วนประกอบต่าง ๆ ให้เด็กแยกคำนั้นออกเป็นพยางค์ ๆ ออกเสียงคำนั้นเป็นพยางค์ ๆ ไป แล้วสะกดเป็นคำอีกครั้งหนึ่ง เรื่องการเห็นรูปคำนี้ช่วยในการสะกดได้มาก เมื่อเด็กได้เห็นในข้อความ

จะเป็นพยางค์เดียวหรือหลายพยางค์ก็ตาม ให้เด็กเห็นทั้งหมดเสียก่อน แล้วจึงแยกเป็นลุ่มย่อย ๆ ภายหลัง

3. การรำลึกถึงคำ ให้มองดูทั้งคำ แล้วสะกดตัวโดยไม่ต้องมองคำ ๆ นั้น แล้วลองตรวจดูว่าการสะกดตัวของตนถูกต้องหรือไม่หากสะกดผิดก็ให้กลับไปทำขั้นที่ 1, 2 และ 3 ใหม่อีกครั้งหนึ่ง

4. การเขียนคำ ในขั้นนี้เด็กจะฝึกหัดเขียนคำให้ถูกต้อง ตรวจล่องการเขียนและการสะกดตัวให้ถูกต้องเรียบร้อย

5. การทบทวนให้เด็กเขียนคำคำนั้น โดยไม่ต้องดูแบบ หากเขียนถูกต้อง 3 ครั้งก็แสดงว่าเด็กรู้คำนั้นแล้ว ในขั้นนี้ถ้าจะให้เด็กจดจำได้แม่นยำยิ่งขึ้นก็ควรให้เด็กลองนำไปใช้ดู เช่น ใช้ในการเขียนประโยค เขียนเรียงความ และเขียนจดหมาย เป็นต้น

การล่องสะกดตัว เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นในการวางรากฐานของการเขียน เด็ก ๆ จำเป็นต้องรู้จักสะกดตัวที่ถูกต้องก่อนที่จะเขียนเป็นเรื่องราวได้ (รองรัตน์ อิศรภักดี และ เทือก กลุ่มมา ณ อยุรยา 2516 : 145) นอกจากนั้น Gerberich, Greene และ Jorgensen ได้กล่าวถึงธรรมชาติของความล้มเหลวทางการเขียนสะกดคำของเด็กไว้ว่าการเรียนรู้การเขียนสะกดคำ ต้องอาศัยความสามารถที่สูง มีจินตนาการ และมีความจำดีด้วย จึงจะได้รับความสำเร็จโดยสมบูรณ์ (Gerberich, Greene และ Jorgensen 1962 : 390) นักเรียนจะเขียนคำและสะกดตัวได้ถูกต้องนั้นย่อมต้องอาศัยทักษะและนิสัยของการพูด การฟัง และการอ่านที่ดี ในการล่องเขียนสะกดคำครูจึงจำเป็นต้องฝึกให้นักเรียนหัดฟัง หัดพูด และหัดอ่านคำให้ถูกต้องชัดเจน เพราะมีตัวอย่างอยู่เสมอที่นักเรียนออกเสียงคำไม่ชัดมักเขียนสะกดคำไม่ถูก เช่น รองเท้าแตะ เป็น ลงเท้าแตะ หรือ เป็นไข่ เป็น เป็นไข่ เป็นต้น การที่ครูช่วยให้นักเรียนสนใจคำต่าง ๆ ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ครูต้องศึกษานักเรียนเป็นรายบุคคล และหาทางช่วยเหลือ เพราะจะเป็นแนวทางนำไปสู่การเขียนที่ดีต่อไป นักเรียนที่เขียนสะกดคำถูกต้องย่อมพอใจที่จะเขียนเรื่องราวต่าง ๆ เด็กที่มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงมิได้หมายความว่าเฉพาะเพียงแต่เด็กได้รับคะแนนการเขียนสะกดคำสูงเท่านั้น แต่หมายความว่ารวมถึงการเป็นบุคคลที่ตระหนักถึงความสำคัญของการเขียนคำต่าง ๆ ให้ถูกต้องทุกคำอยู่ตลอดเวลา และเป็นบุคคลที่อยู่ในสภาพที่พร้อมอยู่เสมอที่จะเรียนรู้การเขียนคำใหม่ ๆ ให้ถูกต้องด้วย ความ

สามารถทางการเขียนสะกดคำของแต่ละบุคคล หมายถึงความสามารถในการเรียง พยัญชนะ สระ ได้อย่างถูกต้องในการเขียนคำต่าง ๆ แต่เนื่องจากคำต่าง ๆ มีระดับของความยากง่ายแตกต่างกัน โอกาสที่บุคคลแต่ละคนจะได้รับความสำเร็จในการเขียนสะกดคำก็ย่อมแตกต่างกันไปด้วย และความยากของคำกับความสามารถทางการเขียนสะกดคำของเด็กดูเหมือนจะอยู่กับคนละด้านตรงข้ามกัน และเมื่อคำที่จะเขียนมีความยากขึ้น ความสามารถทางการเขียนสะกดคำของเด็กก็จะยิ่งลดต่ำลง

ดังนั้นความสามารถทางการเขียนสะกดคำของเด็กในขณะหนึ่ง ขึ้นอยู่กับความสามารถของเด็กและโอกาสที่จะได้เรียนรู้มาก่อน

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาษาถิ่นโคราช

เจอรีย์ เกนีย์ และธีระพันธ์ ล.ทองคำ (2520) ผู้สำรวจและเขียนคู่มือแผนที่ภาษาในประเทศไทย ตามโครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่นต่าง ๆ สถาบันคุนยั ภาษา อังกฤษ ทบวงมหาวิทยาลัย ได้เสนอข้อมูลในการทำแผนที่ภาษาในประเทศไทย โดยใช้แบบสอบถามที่โครงการวิจัยภาษาไทยและภาษาพื้นเมืองถิ่นต่าง ๆ ที่ส่งออกไปในปี 2519 เพื่อให้ได้รายละเอียดของผู้พูดภาษา ชื่อ หมู่บ้าน ตำบล อำเภอ จำนวนผู้พูด อายุของกลุ่มผู้พูด ผู้พูดเป็นคนถิ่นนั้นมาตั้งแต่เดิมหรือเป็นผู้อพยพลี้ภัย

ความมุ่งหมายของโครงการนี้ ก็เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ภักษาคำลัตรี นักปราชญ์และนักศึกษาในแขนงวิชาต่าง ๆ ความมุ่งหมายที่สำคัญอีกประการหนึ่งของโครงการนี้คือ เพื่อจะได้ทำแผนที่เฉพาะภาคและจังหวัด เป็นแผนที่ภาษาเฉพาะภาคและจังหวัดต่อไป ผลการสำรวจการทำคู่มือแผนที่ภาษานี้ ได้แสดงรายชื่อ อำเภอและจังหวัดที่ภาษาพื้นเมืองถิ่นต่าง ๆ ปรากฏอยู่ เพื่อผู้อ่านจะได้ทราบว่าภูมิภาคใดบ้างและพูดที่ไหน

โครงการสำรวจภูมิภาคคำลัตรีคำศัพท์ในจังหวัดนครราชสีมาของ วิจิตรตัน ภาณุพงศ์ (2524) นับเป็นโครงการวิจัยเพื่อศึกษานำ ในการทำแผนที่ภาษาในภาคอีสาน ซึ่งภาควิชาภาษาคำลัตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกำลังดำเนินการอยู่

วิธีการสำรวจตามโครงการสำรวจภูมิภาคคำลัตรีคำศัพท์ในจังหวัดนครราชสีมาคือการ

ออกไปสัมภาษณ์สตรีที่อายุระหว่าง 40-60 ปี ที่บรรพบุรุษและตัวเอง เป็นชาวโคราชโดย
กำเนิด

ผลการสำรวจทำให้ผู้วิจัยสามารถวางแผนที่ภาษาถิ่นของจังหวัดนครราชสีมา แบ่ง
เขตภาษาถิ่นได้โดยชัดเจน พื้นที่ 3 ใน 4 ของพื้นที่ทั้งหมดในจังหวัดนครราชสีมา ประชาชน
ส่วนใหญ่พูดภาษาถิ่นโคราช นอกนั้นประชาชนพูดภาษาไทยอีสานและอื่น ๆ

ชลิตา รินทร์พรหม (2520) ได้ทำการวิจัยเรื่องระบบหน่วยเสียงในภาษาถิ่น
โคราช ผลการวิเคราะห์สรุปได้ว่า หน่วยเสียงในภาษาถิ่นโคราชมี 3 ชนิดคือ หน่วยเสียง
พยัญชนะ หน่วยเสียงสระ และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ หน่วยเสียงพยัญชนะเดี่ยวมี 20 หน่วย
และหน่วยเสียงพยัญชนะประสมมี 6 หน่วย หน่วยเสียงสระมี 2 ประเภท หน่วยเสียงสระ
เดี่ยวมี 18 หน่วย หน่วยเสียงสระประสมมี 3 หน่วย หน่วยเสียงวรรณยุกต์มี 4 หน่วย

ถาวร ลุ่มงกย (2522) ได้ศึกษาภาษาถิ่นโคราช ในเชิงวิเคราะห์เรื่องเสียง
และความหมายในเรื่องเสียง ภาษาถิ่นโคราชนั้นมีหน่วยเสียงพยัญชนะ 21 หน่วยเสียง สระ
แท้ 18 หน่วย สระประสม 3 หน่วยเสียงเท่ากับของภาคกลาง เสียงพยัญชนะควบกล้ำภาษา
ถิ่นโคราชออกเสียงควบกล้ำ กร และ พร แต่ไม่ออกเสียงควบกล้ำ กว ขว และ คว เสียง
วรรณยุกต์ของโคราชมี 5 หน่วยเสียงเหมือนภาษาไทยกลาง

ในเรื่องความหมาย ภาษาถิ่นโคราชที่เก็บจากคนอายุ 70 ปีขึ้นไป ที่พูดสำเนียง
โคราช เมื่อนำคำเหล่านั้นมาเทียบความหมายกับคำภาษาอีสาน จะพบว่าร้อยละ 80 ของ
คำเหล่านั้นมีความหมายตรงกับภาษาอีสาน และมีคำที่คล้ายภาษา เขมรปะปนอยู่

การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาถิ่นโคราชนี้ ผู้วิจัยได้รับประโยชน์จากผล
การศึกษาของบุคคลทั้ง 5 ท่านนี้เป็นอย่างมาก เพราะได้นำความรู้ที่ได้รับมาใช้ในการ วิจัย
ครั้งนี้ได้อย่างดียิ่ง

อิทธิพลของภาษาถิ่นต่อการเรียนภาษาไทยของเด็ก

สุนันทา โสรัจจ์ (2522 : 9-12) ได้กล่าวถึง Horn ซึ่งเขียนเรื่องการสะกด
คำไว้ในหนังสือสารานุกรมการวิจัยการศึกษา ว่าที่มาของคำมีอิทธิพลต่อการสะกดคำให้ถูกต้อง
ตามเกณฑ์ ประวัติความเป็นมาของภาษาจะช่วยอธิบายการสะกดคำภาษาอังกฤษสมัยใหม่ได้

การสะกดผิดเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงในเรื่องการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงสระและการเปลี่ยนแปลงด้านอื่น ๆ ดังต่อไปนี้

1. ความเปลี่ยนแปลงเรื่องเสียงร่ว
2. ภาษาถิ่นหรือภาษาเฉพาะท้องถิ่น
3. การเพิ่มและการเลิกใช้ตัวอักษรบางตัว
4. นักเขียนและสิ่งพิมพ์มีอิทธิพลต่อการสะกดคำ
5. หลักการสะกดซึ่งเป็นที่ยอมรับตามกาลเวลา

จากการอภิปรายผลการวิจัยของ อารี ยังสกุล (2513 : 63) ที่ศึกษาอิทธิพลของสภาพแวดล้อมบางประการที่อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเรียนภาษาไทยของนักเรียนที่จบชั้น ป.5 ปีการศึกษา 2513 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในจังหวัดสุราษฎร์ธานีและพระนครศรีอยุธยา ปรากฏว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดพระนครศรีอยุธยาสามารถเรียนภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในจังหวัดสุราษฎร์ธานี สาเหตุจากสิ่งแวดล้อมที่สำคัญประการหนึ่งคือ ภาษาที่พูดเมื่ออยู่ที่บ้าน เนื่องจากการเลื่อนการเรียนในห้องเรียน ครูใช้ภาษากลางเป็นเครื่องมือสื่อสาร ดังนั้นนักเรียนที่พูดภาษากลางเมื่ออยู่ที่บ้าน ซึ่งมีความเคยชินกับการใช้ภาษากลางจึงสามารถเรียนรู้อาษาไทยได้ดีกว่านักเรียนที่พูดภาษาถิ่นเมื่ออยู่ที่บ้าน

ผลการวิจัยของกรมวิชาการ (2508 : 1-2) พบว่า จากการรวบรวมคำพูดของเด็กเริ่มเรียนอายุเข้าวัย 8 ปีใน 29 จังหวัดของประเทศไทย เด็กพูดภาษาไทยกลางประมาณ 3,494 คำ คำภาษาถิ่นประมาณ 34,173 คำ เมื่อเทียบจำนวนคำภาษาถิ่นกับคำภาษาไทยกลางที่เด็กใช้พูดกันในโรงเรียนแล้ว เด็กใช้คำภาษาถิ่นเป็น 10 เท่าของคำภาษาไทยกลาง และ สิตต์ โยติอุทัย (2522 : 2) ค้นพบจากการวิจัยว่านักเรียนในเขตการศึกษา 2 ได้แก่ จังหวัดลพบุรี ชลบุรี บึงกาฬ และนราธิวาส ซึ่งเป็นชาวไทยมุสลิมประมาณร้อยละ 80 พูดภาษามลายูในชีวิตประจำวัน เด็กที่เข้าเรียนในโรงเรียนพูดภาษาไทยกลางไม่ได้เป็นจำนวนมากกว่าร้อยละ 70 นอกจากนี้ยังพบกับปัญหาการลอบตักเข้าชั้นของเด็ก การออกกลางคันก่อนจบการศึกษาภาคบังคับ และจากการวิจัยของกรมการศึกษานานาชาติ (2518 : 49) พบว่านักเรียนในเขตการศึกษา 10 และ 11 ซึ่งเป็นจังหวัดในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ประมาณร้อยละ 70 พูดภาษาถิ่นอีสาน และยังมีภาษาย่อยอื่น ๆ อีกมากเช่น ภาษาเขมร ลัวะ ญวน เป็นต้น

มีคะแนนเฉลี่ยวิชาภาษาไทยต่ำสุด

กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ (2511 : 103-104) ได้วิจัยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเทียบหลักสูตรโดยใช้ตัวอย่างประชากรดังนี้ คือ จังหวัดพระนครศรีอยุธยาและพุดภาษาไทยในชีวิตประจำวัน จังหวัดนครศรีธรรมราชแทนภาคใต้และพุดภาษาไทยเป็นภาษาพื้นเมือง จังหวัดลำปางแทนภาคเหนือและพุดภาษาไทยเหนือในชีวิตประจำวัน ผลจากการวิจัยของกรมสามัญศึกษา เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เมื่อเทียบหลักสูตรพบว่า ทักษะในการฟังของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 84.23 นครศรีธรรมราชร้อยละ 73.37 ลำปางร้อยละ 72.79 และสุรินทร์ร้อยละ 57.51 ทักษะความเข้าใจในการอ่านของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 47.75 ลำปางร้อยละ 35.28 นครศรีธรรมราชร้อยละ 34.25 และสุรินทร์ร้อยละ 13.80 และด้านการเขียนตามคำบอกของจังหวัดพระนครศรีอยุธยา 55.02 นครศรีธรรมราชร้อยละ 40.12 ลำปางร้อยละ 34.16 และสุรินทร์ร้อยละ 16.13 ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนด้านภาษาไทยดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ประชากรพูดภาษาถิ่น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยต่ำมากโดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

พัฒนาพร สุทธิยานุช ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การรู้จักและออกเสียงคำภาษาไทยกลางของเด็กไทยก่อนวัยเรียนที่พูดเขมรเป็นภาษาพื้นเมืองในจังหวัดสุรินทร์ ผลปรากฏว่าคำนามภาษาไทยกลางที่เด็กรู้จักและออกเสียงได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยมี 85 คำจากจำนวนคำนามภาษาไทยกลาง 120 คำหรือร้อยละ 71.12

ความสามารถในการเขียนสะกดคำ

Bloomer (1956 : 531-535) ได้ค้นคว้าถึงความซับซ้อนในการสะกดคำของเด็กโดยพิจารณาจากคำที่ใช้เล่นและมีความหมายต่อเด็กพบว่า

1. คำที่มีหลายพยางค์สะกดยากกว่าคำที่มีน้อยพยางค์
2. คำที่มีสระผสมสะกดยากเช่นเดียวกับคำที่ควบกล้ำ

สุนันทา โสรัจจ์ (2522 : 12-13) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ถูกต้องนั้น โดยทั่วไปหมายถึงความสามารถในการเรียงพยัญชนะ สระได้ถูก

ต้องในการเขียนคำต่าง ๆ ตามพจนานุกรมของแต่ละภาษา แต่ในภาษาไทยเป็นภาษาที่มีวรรณยุกต์และตัวการันต์ จึงมีลักษณะแตกต่างไปจากภาษาอังกฤษ และภาษาอื่น ๆ ปัญหาในการเขียนสะกดการันต์ในภาษาไทย จึงยุ่งยากและซับซ้อนมาก คำไทยที่มักเขียนสะกดการันต์ผิดมีตั้งแต่คำง่าย ๆ ที่ใช้กันอยู่ทั่วไป เช่น คำว่า สะตวก ล่ำบาย ขโมย จนกระทั่งถึงคำยาก ๆ ที่มีจำนวนพยางค์มากขึ้นและการเขียนซับซ้อนขึ้น เช่น ละเมียดละไม อเนกอนาถ เป็นต้น

จากสรุปผลการค้นคว้าของ อินทร์ ศรัคฺษ (2508 : 9) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนสะกดคำ และการแต่งความของนักเรียน ที่สำเร็จชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนประถมศึกษา 6 แห่งในจังหวัดนครราชสีมา เฉพาะในด้านการเขียนสะกดคำพบว่า เด็กนักเรียนที่มีอายุน้อย (8-11 ปี 11 เดือน) มีความสามารถทางการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่มีอายุมาก (12-18 ปี 11 เดือน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและในการค้นคว้านี้พบว่า เด็กที่บิดามารดามีอาชีพชาวนามีความสามารถทางภาษาต่ำสุด

ดวงเดือน สุกกิตย (2522) ได้ศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา เพื่อศึกษาระดับความยากง่ายของคำที่ใช้ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ศึกษาความยากง่ายของคำ โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักไวยากรณ์ได้แก่ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ และคำชนิดอื่น ๆ และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับการรู้ความหมายของคำ ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถในการเขียนสะกดคำกับการรู้ความหมายของคำ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ บุษผา ชิงพุก (2524) ได้ศึกษาความยากง่ายในการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ในจังหวัดราชบุรี เพื่อสำรวจความยากง่ายของคำในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยแยกเป็นชนิดของคำตามหลักภาษา และชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความยากง่ายของคำกับชนิดของคำตามหลักภาษา และชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษร รวมทั้งความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนสะกดคำกับความเข้าใจความหมายของคำ ผลปรากฏว่าคำในชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งมีคำง่ายมาก 55 คำ คำง่าย 95 คำ คำยากปานกลาง 14 คำ และคำยาก 2 คำ ส่วนคำในชั้นประถมศึกษาปีที่สอง มีคำง่ายมาก 191 คำ คำง่าย 395 คำ คำยากปานกลาง 169 คำ คำยาก 38 คำ และคำยากมากอีก 5 คำ ความยากง่ายของ

คำมีความสัมพันธ์กับชนิดของคำตามลักษณะการประสมอักษรอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความสามารถในการเขียนสะกดคำมีความสัมพันธ์กับความเข้าใจความหมายของคำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การศึกษาวรรณคดีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่ได้กล่าวมานี้ ก็เพื่อเป็นแนวทางในการวิจัย อิทธิพลของภาษาถิ่นโคราชที่มีต่อการเขียนคำของนักเรียนชั้น ป.6 ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่ามีความสำคัญ เพราะปัญหาในเรื่องการเขียนของเด็กไทยที่พูดภาษาถิ่นและภาษาไทยกลางนั้นมีมาก การเขียนเป็นเพียงปัญหาหนึ่งในอีกหลายปัญหาของทักษะทางภาษาเท่านั้น การเขียนสะกดคำได้ถูกต้องจะช่วยทำให้ผู้เขียนเกิดความมั่นใจในตนเองขณะที่เขียน และทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจข้อความที่เขียนได้รวดเร็วอีกด้วย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย